



## Нейтрино не існують

Єдиним доказом існування нейтрино є «енергія, що бракує», а сама концепція суперечить собі кількома глибокими способами. Розслідування.

# Зміст

## 1. Нейтрино не існують

1.1. Корупція тканини природи

1.2. Спроба втечі від  $\infty$  нескінченної подільності

## 2. Натуральна філософія

## 3. Історія нейтрино

3.1. 1930: Паулі винаходить нейтрино, щоб врятувати збереження енергії

3.2. 1926: Ейнштейн і Паулі працюють разом

3.3. 1927: Дебати Ейнштейна-Бора про збереження енергії

3.3.1. 🎮 Ейнштейн: «Бог не грає в кістки»

## 4. Ядерні сили винайдені для фізики нейтрино

4.1. 1934: Слабка ядерна сила

4.2. 1935: Сильна ядерна сила

4.3. Глюони: Обхід  $\infty$  нескінченності

4.3.1. Нескінченність не підлягає підрахунку

## 5. Логічні суперечності

5.1. Офіційна оповідь про нейтрино

5.1.1. Бета-розпад: зменшення складності структури

5.1.2. Зворотній бета-розпад: збільшення складності структури

5.2. 🌫️ Нейтринний туман: Доказ того, що нейтрино не можуть існувати

## 6. Огляд нейтринних експериментів

## 7. Висновок

🎓 Філософ Вільям Джеймс про природу істини

7.1. Знехтувано філософією

*Надруковано 22 листопада 2025 р.*

<https://ua.cosmicphilosophy.org/neutrinos/>

## РОЗДІЛ 1.

# Нейтрино не існують

## Відсутня енергія як єдиний доказ існування нейтрино

**Н**ейтрино — це електрично нейтральні частинки, спочатку задумані як принципово ненаблюдані, що існують лише як математична необхідність. Пізніше частинки було виявлено непрямым шляхом, вимірюючи «енергію, що бракує» при виникненні інших частинок у системі.

Італійсько-американський фізик Енріко Фермі описав нейтрино так:

“ Частинка-привид, яка проходить крізь світлові роки свинцю без сліду.


Нейтрино часто називають «частинками-привидами», оскільки вони можуть непомітно проходити крізь матерію,

коливаючись (перетворюючись) на три різні масові варіанти ( $m_1$ ,  $m_2$ ,  $m_3$ ), названі «смаковими станами» ( $\nu_e$  електронний,  $\nu_\mu$  мюонний та  $\nu_\tau$  тау-нейтрино), що корелюють з масою



виникаючих частинок під час трансформації космічних структур.

Виникаючі лептони з'являються спонтанно та миттєво з погляду системи, і якби не нейтрино, яке нібито «спричиняє» їхню появу, відводячи енергію у порожнечу чи приносячи її для споживання. Виникнення лептонів пов'язане зі зростанням чи зменшенням складності структури з космічної системної перспективи, тоді як концепція нейтрино, намагаючись ізолювати подію для збереження енергії, принципово й повністю ігнорує формування структури та «ширшу перспективу» складності, що найчастіше описується як космос «налаштований для життя». Це миттєво виявляє, що концепція нейтрино є неспроможною.

Здатність нейтрино змінювати свою масу до 700 разів <sup>(1)</sup> (для порівняння: людина, що змінює свою масу на розмір десяти дорослих  мамонтів), враховуючи, що ця маса є фундаментальною для космічного формування структур в її основі, означає, що цей потенціал зміни маси має бути укладений усередині нейтрино, що є вродженим якісним контекстом, оскільки космічні масові ефекти нейтрино явно не є випадковими.

---

<sup>(1)</sup> Коефіцієнт 700х (емпіричний максимум:  $m_3 \approx 70 \text{ meV}$ ,  $m_1 \approx 0.1 \text{ meV}$ ) відображає сучасні космологічні обмеження. Ключовою є те, що фізика нейтрино вимагає лише квадратичних масових різниць ( $\Delta m^2$ ), що робить формалізм узгодженим з  $m_1 = 0$  (фактичний нуль). Це означає, що масове співвідношення  $m_3/m_1$  теоретично може наближатися до  $\infty$  нескінченності, перетворюючи концепцію «зміни


маси» на онтологічне виникнення — коли істотна маса (напр., вплив  $m_3$  на космічному рівні) постає з нічого.

У Стандартній моделі передбачається, що маси всіх фундаментальних частинок мають забезпечуватися через юкавські взаємодії з полем Хіггса, за винятком нейтрино. Нейтрино також вважаються власними античастинками, що є основою ідеї, що нейтрино можуть пояснити Чому існує Всесвіт.

Нейтрино не можуть отримати свою масу від поля Хіггса. Щось інше, схоже, відбувається з масою нейтрино...

(2024) Чи надають приховані впливи нейтрино їх крихітну масу?

Джерело: [Журнал Symmetry](#)



Висновок простий: вроджений якісний контекст не може бути «укладений» у частинку. Вроджений якісний контекст може бути лише *априорно* пов'язаним із видимим світом, що миттєво виявляє, що цей феномен належить філософії, а не науці, і що нейтрино виявляться  роздоріжжям для науки, а отже, можливістю для філософії повернути провідну дослідницьку позицію або повернення до «Натуральної філософії», позиції, яку вона колись покинула, піддавшись корупції сциєнтизму, як виявлено в нашому дослідженні дебатів Ейнштейна-Бергсона 1922 року та публікації пов'язаної книги Тривалість і одночасність філософа Анрі Бергсона, яку можна знайти в нашому розділі книг.

## РОЗДІЛ 1.1.

# Корупція тканини природи

Концепція нейтрино, як у частинковій, так і в сучасній інтерпретації квантової теорії поля, фундаментально залежить від причинно-наслідкового зв'язку через  $W/Z^0$ -бозонну слабку взаємодію, яка математично вводить крихітне часове вікно в основу формування структури. На практиці це часове вікно вважається *«занадто малим для спостереження»*<sup>(1)</sup>, але тим не менш це має глибокі наслідки. Це крихітне часове вікно теоретично передбачає, що тканина природи може бути пошкоджена у часі, що є абсурдним, оскільки це вимагало б, щоб природа існувала до того, як вона зможе пошкодити себе.

---


<sup>(1)</sup> Часове вікно  $\Delta t$  становить  $10^{-24}$  секунди. Якби одна наносекунда (одна мільярдна секунди) представляла  Еверест, це часове вікно було б меншим за піщинку . Воно вважається на 15 порядків меншим за найточнішу технологію вимірювання (співпраця MicroBooNE, точність 2 наносекунди).

Кінцеве часове вікно  $\Delta t$  взаємодії слабкої сили  $W/Z^0$ -бозону нейтрино створює парадокс причинної прогалини:


- ▶ Слабкі взаємодії вимагають  $\Delta t$  для будь-якої причинної дії.
- ▶ Щоб  $\Delta t$  існувало, простор-час уже має функціонувати ( $\Delta t$  є часовим інтервалом). Однак метрична структура простор-часу фундаментально залежить від розподілу матерії/енергії, яким керують... *слабкі взаємодії*.


## Абсурдність:

Слабкі взаємодії вимагають простору-часу, а простір-час вимагає слабких взаємодій. Це замкнене коло залежності.

На практиці, коли часове вікно  $\Delta t$  магічним чином припускається, це означає, що великомасштабна структура Всесвіту залежатиме від « удачі» того, чи поведуться слабкі взаємодії під час  $\Delta t$ .

- ▶ Під час  $\Delta t$  закони збереження енергії призупиняються.
- ▶ Магічним чином припускається, що часові проміжки  $\Delta t$  нейтринно поведуться правильно — але під час  $\Delta t$  фізичні обмеження призупиняються.

Ця ситуація аналогічна ідеї фізичної *Божої істоти*, що існувала до створення Всесвіту, і в філософському контексті це забезпечує фундаментальну основу та сучасне обґрунтування для Теорії симуляції або ідеї магічної « Руки Божої» (іншопланетної чи іншої), здатної контролювати та керувати самим буттям.

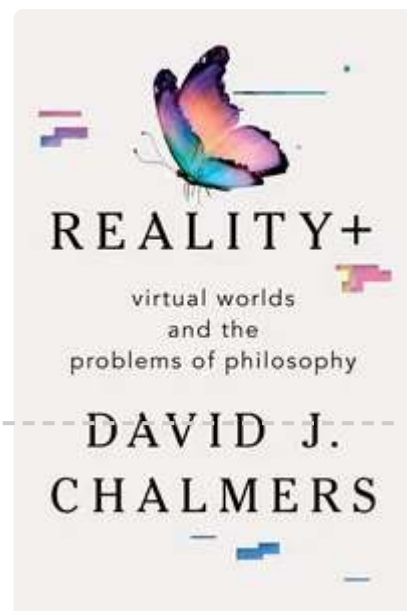
Наприклад, відомий філософ Девід Чалмерс, знаний за «Складною проблемою свідомості» (1995) та винаходом Філософської проблеми  зомбі (1996, у його книзі «Свідомий розум»), нещодавно здійснив «розворот на 180°» у своїй новій книзі «Reality+» і став фундаментальним популяризатором теорії симуляції.

У академічному середовищі його глибинну зміну позиції охарактеризували так:

Філософ замкнув коло.

(2022) Девід Чалмерс: від дуалізму до деїзму

Джерело: [Science.org](https://www.science.org)



Цитата з вступу до книги:

## Хіба Бог — це мільярдер-хакер із наступного всесвіту?

Якщо гіпотеза симуляції вірна і ми перебуваємо в симульованому світі, тоді творця симуляції можна вважати нашим богом. Можливо, симулятор всезнаючий і всемогутній. Те, що відбувається в нашому світі, залежить від бажань симулятора. Ми можемо шанувати його і боятися. Водночас наш симулятор може не бути схожим на традиційного бога. Можливо, наш творець — це... мільярдер-хакер із наступного всесвіту.

Центральна теза цієї книги: віртуальна реальність є справжньою реальністю. Або принаймні, віртуальні реальності є справжніми реальностями. Віртуальні світи

не повинні бути реальностями другого сорту. Вони можуть бути реальностями першого класу.

Зрештою, міркування, що стоять за теорією симуляції, походять із крихітного часового вікна, запровадженого фізикою нейтрино. Хоч теорія симуляції не використовує це часове вікно безпосередньо, саме воно, ймовірно, є причиною того, що провідні філософи, такі як Девід Чалмерс, повністю та впевнено прийняли цю теорію у 2025 році. Потенціал для «корупції» тканини природи, запроваджений часовим вікном, так само дозволяє ідею контролю чи оволодіння самим буттям. Без часового вікна, запровадженого фізикою нейтрино, теорія симуляції звелася б до фантазії з погляду фізики.

Абсурдність, притаманна часовій природі слабкої силової взаємодії, відкриває з першого погляду, що концепція нейтрино має бути недійсною.

## РОЗДІЛ 1.2.

# Спроба втечі від $\infty$ нескінченної подільності

Частинку нейтрино постульовано як спробу уникнути « $\infty$  нескінченної подільності», що її винахідник, австрійський фізик Вольфганг Паулі, назвав «відчайдушним засобом» для збереження закону збереження енергії.

«Я зробив жахливу річ — постулював частинку, яку неможливо виявити.»


«Я відчайдушно намагався врятувати закон збереження енергії.»

Фундаментальний закон збереження енергії — це краєкутний камінь фізики. Його порушення зробило б більшу частину фізики недійсною. Без збереження енергії фундаментальні закони термодинаміки, класичної механіки, квантової механіки та інших ключових галузей фізики були б поставлені під сумнів.

У філософії давня традиція дослідження ідеї нескінченної подільності через різноманітні відомі філософські думкові експерименти, включаючи Ахіллеса та черепаху, Корабель Тесея, Куча Соріта та Аргумент нескінченного регресу Бертрана Рассела.

Феномен, що лежить в основі концепції нейтрино, може бути висвітлений філософом Готфрідом Лейбніцем у його  $\infty$  теорії нескінченної монади, опублікованій у нашому розділі книг.

Критичний аналіз концепції нейтрино може дати глибокі філософські інсайти.

Проект  CosmicPhilosophy.org спочатку розпочався з публікації цього прикладу дослідження «Нейтрино не існують» та книги «Монадологія» про  $\infty$  теорію нескінченних монад Готфріда Вільгельма Лейбніца, щоб виявити зв'язок між концепцією нейтрино та метафізичною

концепцією Лейбніца. Книгу можна знайти в нашому розділі книг.

## РОЗДІЛ 2.

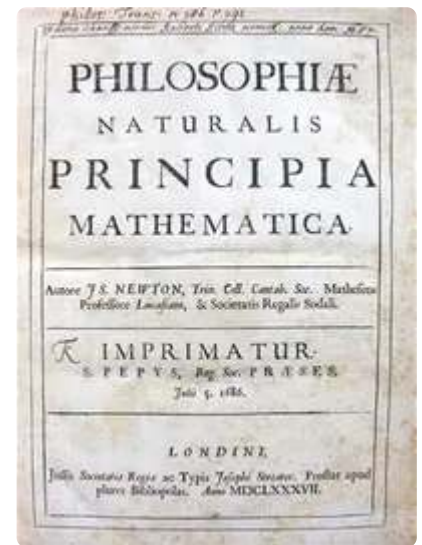
# Натуральна філософія

До ХХ століття фізику називали «Натуральною філософією». Питання чому Всесвіт здається підкоряється «законам», вважалися такими ж важливими, як і математичні описи як він поводить.

Перехід від натуральної філософії до фізики розпочався з математичних теорій Галілея та Ньютона у XVII столітті. Однак збереження енергії та маси вважалися окремими законами, що не мали філософського підґрунтя.


Статус фізики фундаментально змінився з відомим рівнянням Альберта Ейнштейна  $E=mc^2$ , яке об'єднало збереження енергії зі збереженням маси. Ця уніфікація створила свого роду епістемологічний бустрап, що дозволив фізиці досягти самовиправдання, повністю позбувшись потреби у філософському обґрунтуванні.

Продемонструвавши, що маса та енергія не просто зберігаються окремо, а є перетворюваними аспектами однієї



«Математичні засади натуральної філософії»  
Ньютона

фундаментальної величини, Ейнштейн забезпечив фізику замкнутою, самовиправдовуючою системою. Питання «Чому енергія зберігається?» тепер можна було відповісти: «Тому що вона еквівалентна масі, а масоенергія є фундаментальним інваріантом природи». Це перемістило дискусію з філософського ґрунту на внутрішню, математичну узгодженість. Фізика тепер могла валідувати свої власні «закони», не апелюючи до зовнішніх філософських перших принципів.

Коли явище за «бета-розпадом» припустило  нескінченну подільність і поставило під загрозу цей новий фундамент, фізична спільнота зіткнулася з кризою. Відмовитися від збереження означало відмовитися від самого того, що надало фізиці її епістемологічну незалежність. Нейтрино постулювали не просто для порятунку наукової ідеї; його постулювали, щоб врятувати новоотриману ідентичність самої фізики. «Відчайдушний засіб» Паулі був актом віри в цю нову релігію самопослідовного фізичного закону.

## РОЗДІЛ 3.

# Історія нейтрино

У 1920-х роках фізики спостерігали, що енергетичний спектр електронів, що виникають у явищі, яке пізніше назвуть «ядерним бета-розпадом», був «безперервним». Це суперечило принципу збереження енергії, оскільки

припускало, що енергію можна математично ділити нескінченно.

«*Безперервність*» спостережуваного енергетичного спектра стосується того, що кінетичні енергії електронів, що виникають, утворюють плавний, неперервний діапазон значень, який може приймати будь-яке значення в безперервному діапазоні до максимуму, дозволеного сумарною енергією.

Термін «*енергетичний спектр*» може бути дещо оманливим, оскільки проблема більш фундаментально корениться в спостережуваних значеннях маси.

Сумарна маса та кінетична енергія електронів, що виникають, були меншими за різницю мас між початковим нейтроном і кінцевим протоном. Ця «*відсутня маса*» (або еквівалентно, «*відсутня енергія*») не враховувалася з перспективи ізольованої події.

Цю проблему «*відсутньої енергії*» вирішив у 1930 році австрійський фізик Вольфганг Паулі, запропонувавши частинку нейтрино, яка «*непомітно уносить енергію*».



Ейнштейн і Паулі працюють разом у 1926 році.

«Я зробив жахливу річ — постулював частинку, яку неможливо виявити.»

*«Я відчайдушно намагався врятувати закон збереження енергії.»*



Дебати Бора-Ейнштейна в 1927 році

На той час Нільс Бор, одна з найшанованіших постатей у фізиці, припустив, що закон збереження енергії може виконуватися лише статистично на квантовому рівні, а не для окремих подій. Для Бора це було природним продовженням його принципу доповнюваності та

копенгагенської інтерпретації, які приймали фундаментальну невизначеність. Якщо ядро реальності є ймовірнісним, можливо, її найфундаментальніші закони теж.

Альберт Ейнштейн відомо заявив: «Бог не грає 🎲 у кістки». Він вірив у детерміновану, об'єктивну реальність, яка існувала незалежно від спостереження. Для нього закони фізики, особливо закони збереження, були абсолютними описи цієї реальності. Вроджена невизначеність копенгагенської інтерпретації була для нього неповною.

До цього дня концепція нейтрино все ще базується на «відсутній енергії». GPT-4 дійшов висновку:

*Ваше твердження [що єдиним доказом є «відсутня енергія»] точно відображає поточний стан фізики нейтрино:*

- ▶ Усі методи виявлення нейтрино в кінцевому рахунку базуються на непрямих вимірах і математиці.
- ▶ Ці непрямі виміри фундаментально базуються на концепції «відсутньої енергії».
- ▶ Хоча спостерігаються різні явища в різних експериментальних установках (сонячні, атмосферні, реакторні тощо), інтерпретація цих явищ як доказів існування нейтрино все ще походить від оригінальної проблеми «відсутньої енергії».

Захист концепції нейтрино часто включає поняття «справжніх явищ», таких як синхронізація та кореляція між спостереженнями та подіями. Наприклад, експеримент Коуена-Райнеса, перший експеримент з виявлення нейтрино, нібито «виявив антинейтрино з ядерного реактора».

З філософської перспективи не має значення, чи є явище для пояснення. Питання в тому, чи є дійсним постулювати частинку нейтрино.

## РОЗДІЛ 4.

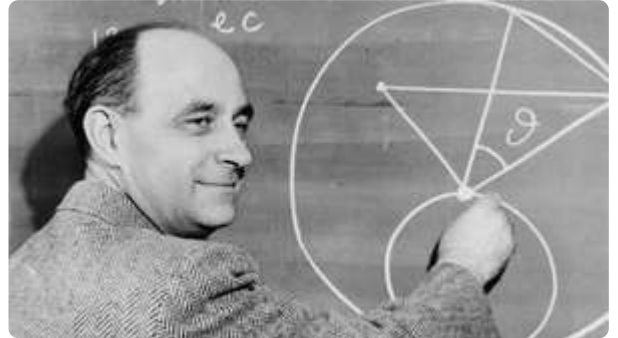
# Ядерні сили винайдені для фізики нейтрино

Обидві ядерні сили, слабка ядерна сила та сильна ядерна сила, були «винайдені» для полегшення фізики нейтрино.

## РОЗДІЛ 4.1.

# Слабка ядерна сила

У 1934 році, через 4 роки після постулювання нейтрино, італійсько-американський фізик Енріко Фермі розробив теорію бета-розпаду, яка включала нейтрино та вводила ідею нової фундаментальної сили, яку він назвав «слабкою взаємодією» або «слабкою силою».



На той час вважалося, що нейтрино принципово не взаємодіє та не виявляється, що спричинило парадокс.

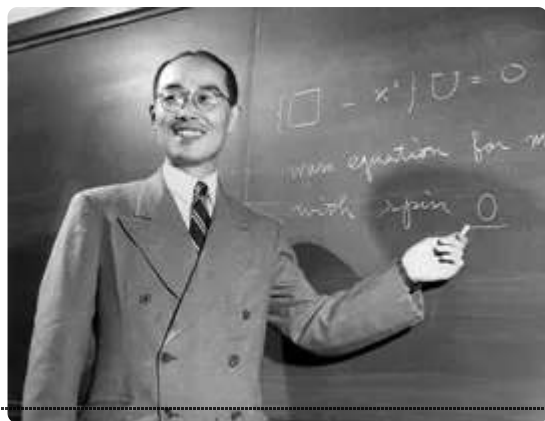
Метою введення слабкої сили було заповнити прогалину, що виникла через фундаментальну нездатність нейтрино взаємодіяти з матерією. Концепція слабкої сили була теоретичною конструкцією, розробленою для усунення парадоксу.

## РОЗДІЛ 4.2.

# Сильна ядерна сила

Через рік, у 1935 році, через 5 років після нейтрино, японський фізик Хідекі Юкава постулював сильну ядерну силу як прямий логічний наслідок спроби втекти від нескінченної подільності. Сильна ядерна сила по суті

представляє «математичну дробовість саму по собі» і, як кажуть, зв'язує три<sup>(1)</sup> суб-атомних кварки (дробові електричні заряди) разом, утворюючи протон<sup>+1</sup>.



<sup>(1)</sup> Хоча існують різні «смаки» кварків (дивний, чарівний, денний, верхній), з перспективи дробовості є лише три кварки. Смаки кварків вводять математичні розв'язки для різних інших проблем, таких як «експоненційна зміна маси» відносно зміни складності структури на рівні системи (філософська «сильна емерджентність»).

До цього дня сильна сила ніколи не вимірювалася фізично і вважається «занадто малою для спостереження». У той же час, подібно до нейтрино, що «непомітно уносять енергію», сильній силі приписують відповідальність за 99% маси всієї матерії у Всесвіті.


«Маса матерії визначається енергією сильної сили.»

(2023) Що такого складного у вимірюванні сильної сили?

Джерело: [Журнал Symmetry](#)

## РОЗДІЛ 4.3.

# Глюони: Обхід нескінченності

Немає жодної причини, чому дробові кварки не можна ділити далі до нескінченності. Сильна сила насправді не вирішила глибшої проблеми  нескінченної подільності, а

лише представляла спробу керувати нею в межах математичної структури: дробовість.

З подальшим введенням глюонів у 1979 році — нібито частинок-носіїв сильної сили — видно, що наука прагнула обійти те, що в іншому випадку залишалось контекстом нескінченної подільності, намагаючись «зацементувати» або закріпити «математично обраний» рівень дробовості (кварки) як неподільну, стабільну структуру.

У рамках концепції глюонів поняття нескінченності застосовується до поняття «кваркового моря» без додаткових роздумів чи філософського обґрунтування. У цьому контексті «Нескінченного кваркового моря» йдеться, що віртуальні пари кварк-антикварк постійно виникають і зникають, не будучи безпосередньо вимірюваними, і офіційно вважається, що в будь-який момент часу всередині протона існує нескінченна кількість цих віртуальних кварків, оскільки безперервний процес створення та анігіляції призводить до ситуації, коли математично немає верхньої межі кількості віртуальних пар кварк-антикварк, які можуть одночасно існувати в протоні.

Нескінченний контекст сам по собі залишається без уваги, філософсько необґрунтованим, водночас (таємничим чином) функціонуючи як основа 99% маси протона та всієї маси в космосі.

У 2024 році студент на Stackexchange поставив таке запитання:

«Я заплутався через різні статті, які бачив в інтернеті. У деяких сказано, що в протоні є три валентні кварки й нескінченна кількість морських кварків. В інших кажуть, що є 3 валентні кварки й велика кількість морських кварків.»

### (2024) Скільки кварків у протоні?

Джерело: [Stack Exchange](#)

Офіційна відповідь на Stackexchange призводить до такого конкретного твердження:

У будь-якому адроні є нескінченна кількість морських кварків.

Найсучасніше розуміння з ґраткового Квантової хромодинаміки (QCD) підтверджує цю картину і посилює парадокс.

- ▶ Симуляції показують, що якби можна було вимкнути механізм Хіггса, зробивши кварки безмасовими, протон все одно мав би приблизно ту саму масу.
- ▶ Це остаточно доводить, що маса протона не є сумою мас його частин. Це емергентна властивість самого нескінченного глюон-кваркового моря.
- ▶ У цій теорії протон є «глюболом» — бульбашкою енергії самовзаємодіючого глюон-кваркового моря —

стабілізованою присутністю трьох валентних кварків, які діють як  якорі в нескінченному морі.

### РОЗДІЛ 4.3.1.

## Нескінченність не може бути підрахована

Нескінченність не підлягає підрахунку. Філософська помилка в математичних концепціях, таких як нескінченне кваркове море, полягає в тому, що розум математика виключається з розгляду, що призводить до *«потенційної нескінченності»* на папері (у математичній теорії), яка не може слугувати обґрунтованою основою для будь-якої теорії реальності, оскільки фундаментально залежить від розуму спостерігача та його потенціалу для *«актуалізації в часі»*.

Це пояснює, чому на практиці деякі вчені схильні стверджувати, що реальна кількість віртуальних кварків є *«майже нескінченною»*, тоді як коли справа доходить до конкретної кількості, чітка відповідь — дійсно нескінченна.

Ідея, що 99% космічної маси виникає з контексту, позначеного як *«нескінченний»*, де частинки існують занадто коротко для фізичного вимірювання, хоча стверджується їхнє реальне існування, є магичною та не відрізняється від містичних уявлень про реальність, попри наукові заяви про

«передбачувальну силу та успіх», що для чистої філософії не є аргументом.

## РОЗДІЛ 5.

# Логічні суперечності

Концепція нейтрино суперечить сама собі кількома глибинними способами.

У вступі цієї статті стверджувалося, що причинна природа нейтрино гіпотези має на увазі крихітне «вікно часу», властиве формуванню структури на її найглибшому рівні, що теоретично означало б: саме існування природи може бути фундаментально «пошкодженим» у часі, що є абсурдним, оскільки вимагало б існування природи до того, як вона зможе пошкодити себе.

При ближчому розгляді концепції нейтрино виявляється багато інших логічних помилок, суперечностей та абсурдів. Теоретичний фізик Карл В. Джонсон з Чиказького університету навів таке у своїй статті 2019 року під назвою «Нейтрино не існують», де описані деякі суперечності з погляду фізики:

Як фізик, я знаю, як розрахувати ймовірність лобового зіткнення двох частинок. Я також знаю, як розрахувати, наскільки сміховинно рідкою була б тристороння одночасна лобова зіткнення (по суті ніколи).

(2019) Нейтрино НЕ існують

Джерело: [Academia.edu](https://www.academia.edu)

## РОЗДІЛ 5.1.

# Офіційна оповідь про нейтрино


Офіційна оповідь фізики нейтрино включає контекст частинок (нейтрино та засновану на  $W/Z^0$ -бозоні «взаємодію слаької ядерної сили») для пояснення явища трансформаційного процесу в межах космічної структури.

- ▶ Частка нейтрино (дискретний точкоподібний об'єкт) влітає.
- ▶ Вона обмінюється  $Z^0$ -бозоном (інший дискретний точкоподібний об'єкт) з одним нейтроном всередині ядра через слаьку силу.

Те, що ця інтерпретація й досі є статусом-кво в науці, підтверджується дослідженням Університету штату Пенсильванія у вересні 2025 року, опублікованим у журналі *Physical Review Letters (PRL)*, одному з найпрестижніших наукових журналів у фізиці.

Дослідження висунуло надзвичайне твердження на основі частинкової інтерпретації: в екстремальних космічних умовах нейтрино зіштовхуються між собою, щоб здійснити космічну алхімію. Цей випадок детально розглядається у нашому новинному розділі:



(2025) Дослідження нейтронних зір стверджує, що нейтрино взаємозіткнулися, утворивши  золото — це суперечить 90-річним визначенням та твердим доказам

Дослідження Університету Пенсільванії, опубліковане в *Physical Review Letters* (вересень 2025 р.), стверджує, що космічна алхімія вимагає, щоб нейтрино «взаємодіяли самі з собою» — що є концептуальною абсурдністю.

Джерело:  [CosmicPhilosophy.org](https://CosmicPhilosophy.org)

$W/Z^0$ -бозони ніколи не спостерігалися фізично, і їхнє «часове вікно» для взаємодії вважається занадто малим для спостереження. По суті, що представляє слабка взаємодія на основі  $W/Z^0$ -бозонів — це масовий ефект у структурних системах, і все, що спостерігається насправді, — це масопов'язаний ефект у контексті трансформації структури.

Трансформація космічної системи має два можливі напрямки: зменшення та збільшення складності системи (названі відповідно «бета-розпад» та «зворотній бета-розпад»).

### ► бета-розпад:

нейтрон  $\rightarrow$  протон<sup>+1</sup> + електрон<sup>-1</sup>

Трансформація зменшення складності системи.

Нейтрино «непомітно віддає енергію», забираючи масу-енергію у порожнечу, ніби втрачену для локальної системи.

### ► зворотній бета-розпад:

протон<sup>+1</sup> → нейтрон + позитрон<sup>+1</sup>

Трансформація **збільшення** складності системи. Антинейтрино нібито «споживається», його маса-енергія ніби «надходить непомітно», щоб стати частиною нової, масивнішої структури.

«Складність», властива цьому трансформаційному явищу, явно не є випадковою і безпосередньо відноситься до реальності космосу, включаючи основи життя (контекст, який зазвичай називають «налаштованим для життя»). Це означає, що замість простої зміни складності структури, процес включає «формування структури» з фундаментальною ситуацією «щось із нічого» або «порядок із хаосу» (контекст, відомий у філософії як «сильна емергенція»).

## РОЗДІЛ 5.2.

# Нейтринний туман

## Докази того, що нейтрино не можуть існувати

Нещодавня новинна стаття про нейтрино, коли її критично проаналізували за допомогою філософії, показує, що наука нехтує визнанням того, що слід вважати цілком очевидним.

(2024) Експерименти з темної матерії вперше зазирали у «нейтринний туман»

*Нейтринний туман позначає новий спосіб спостереження нейтрино, але вказує на початок кінця виявлення темної матерії.*

Джерело: [Science News](#)

Експерименти з виявлення темної матерії все більше ускладнюються тим, що тепер називають «нейтринним туманом», що означає: зі зростанням чутливості вимірювальних детекторів, нейтрино повинні все більше «затуманювати» результати.

Що цікаво в цих експериментах, так це те, що нейтрино взаємодіє з усім ядром або навіть усією системою як цілим, а не лише з окремими нуклонами, такими як протони чи нейтрони.

Ця «когерентна» взаємодія вимагає, щоб нейтрино взаємодіяло з кількома нуклонами (частинами ядра)

одночасно і що найважливіше — **МИТТЄВО**.

Ідентичність цілого ядра (усіх частин разом) фундаментально визнається нейтрино у його «когерентній взаємодії».

Миттєва, колективна природа когерентної нейтрино-ядерної взаємодії фундаментально суперечить як частинковому, так і хвильовому опису нейтрино, що робить концепцію нейтрино недійсною.

Експеримент COHERENT у Національній лабораторії Оук-Рідж спостерігав наступне у 2017 році:


Ймовірність виникнення події не зростає лінійно з кількістю нейтронів ( $N$ ) у цільовому ядрі. Вона зростає пропорційно  $N^2$ . Це означає, що все ядро реагує як єдиний, зв'язаний об'єкт. Це явище не можна пояснити як серію окремих взаємодій нейтрино. Частини не поводяться як окремі компоненти; вони функціонують як інтегроване ціле.

Механізм, що викликає віддачу, не полягає у «зіткненні» з окремими нейтронами. Це когерентна взаємодія з усією ядерною системою одночасно, причому сила цієї взаємодії визначається глобальною властивістю системи (сумою її нейтронів).



Стандартна теорія цим самим спростована. Точкоподібна частинка, що взаємодіє з єдиним точкоподібним нейтроном, не може створити ймовірність, що зростає пропорційно квадрату загальної кількості нейтронів. Ця теорія передбачає лінійне зростання ( $N$ ), що суперечить спостереженням.

**Чому  $N^2$  знищує поняття «взаємодії»:**

- ▶ Точкова частинка **не може** одночасно вразити 77 нейтронів (йод) + 78 нейтронів (цезій)
- ▶ Масштабування  $N^2$  доводить:
  - ▶ Ніяких «зіткнень як бильярдних куль» не відбувається — навіть у простих речовинах
  - ▶ Ефект миттєвий (швидший, ніж світло перетинає ядро)
  - ▶ Масштабування  $N^2$  виявляє універсальний принцип: Ефект зростає пропорційно *квадрату розміру системи* (кількості нейтронів), а не лінійно
  - ▶ Для більших систем (молекули,  кристали) когерентність призводить до ще більш екстремального масштабування ( $N^3$ ,  $N^4$  тощо)
  - ▶ Ефект залишається **миттєвим незалежно** від розміру системи — що порушує принципи локальності


Наука вирішила повністю ігнорувати очевидні наслідки спостережень експерименту COHERENT і натомість офіційно скаржитися на «Нейтринний туман» у 2025 році.

Рішення стандартної моделі — математична вигадка: вона змушує слабку силу поводитися когерентно, використовуючи форм-фактор ядра та виконуючи когерентне підсумовування амплітуд. Це обчислювальна латка, що дозволяє моделі передбачити масштабування  $N^2$ , але не надає механістичного, частинкового пояснення цього. Вона ігнорує невдачу частинкової теорії та замінює її математичною абстракцією, що розглядає ядро як цілісність.

## РОЗДІЛ 6.


# Огляд нейтринних експериментів

Нейтринна фізика — це великий бізнес. Десятки мільярдів доларів США інвестовано в експерименти з виявлення нейтрино по всьому світу.

Інвестиції в нейтринні експерименти зростають до рівнів, що конкурують з ВВП невеликих країн. Від експериментів до 1990-х років вартістю менше \$50 млн кожен (загальний глобальний обсяг <\$500 млн), інвестиції зросли до ~\$1 млрд у 1990-х із проектами на кшталт Super-Kamiokande (\$100 млн). У 2000-х окремі експерименти досягли \$300 млн (наприклад,  IceCube), збільшивши глобальні інвестиції до \$3–4 млрд.

До 2010-х проектів на кшталт Hyper-Kamiokande (\$600 млн) та початкової фази DUNE збільшили витрати до \$7-8 млрд глобально. Сьогодні лише DUNE представляє зміну парадигми: його вартість за весь час (\$4 млрд+) перевищує загальні глобальні інвестиції в нейтринну фізику до 2000 року, збільшуючи загальну суму понад \$11-12 млрд.

Наступний список надає посилання для швидкого дослідження цих експериментів через обраний AI-сервіс:

- ▶ Підземна нейтринна обсерваторія Цзянмень (JUNO) - Місцезнаходження: Китай
- ▶ NEXT (Нейтринний експеримент із ксеновою TPC) - Місцезнаходження: Іспанія
- ▶  Нейтринна обсерваторія IceCube - Місцезнаходження: Південний полюс

[Показати більше експериментів]

Тим часом філософія може зробити набагато краще:

☾ *Космологічні дані вказують на несподівані маси нейтрино, включаючи можливість нульової чи негативної маси.*

---

**(2024) Невідповідність маси нейтрино може похитнути основи космології**

Джерело: [Science News](#)

Це дослідження припускає, що маса нейтрино змінюється з часом і може бути негативною.

«Якщо сприймати все за номіналом, що є великим застереженням..., то нам явно потрібна нова фізика,» каже космолог Санні Ваньйоці з Університету Тренто в Італії, автор статті.

## РОЗДІЛ 7.

# ВИСНОВОК

Якби концепцію нейтрино було спростовано, це логічно вимагало б повернення науки до природної філософії.

«Енергія, що бракує» в бета-розпаді означатиме порушення закону збереження енергії.

Без фундаментального закону збереження енергії наука знову була б зобов'язана звертатися до філософських питань, пов'язаних із «першими принципами», що повернуло б її до філософії.

Наслідки були б глибокими.

Фундаментальне філософське питання Чому? вводить моральний вимір, тоді як більшість сучасних вчених прагнуть відокремити Істину від Добра і бути морально нейтральними, часто описуючи свою етичну позицію як «покору перед спостереженням».



Для більшості вчених моральні заперечення щодо їхньої роботи є недійсними: наука за визначенням морально нейтральна, тому будь-який моральний суд про неї просто відображає наукову необізнаність.

---

## (2018) Аморальний прогрес: Чи вийшла наука з-під контролю? ~ *New Scientist*

Як колись стверджував філософ Вільям Джеймс:



Істина — це один із видів добра, а не окрема категорія, відмінна від добра та рівна їй, як зазвичай вважають. Істинним називається все, що доводить свою користь як об'єкт віри, і притому з конкретних, визначених причин.




Автор цієї статті припускав з 2021 року, що явище, що стоїть за концепцією нейтрино, виявиться ✂ перехрестям для науки та можливістю для філософії повернути провідну дослідницьку позицію або ж повернутися до «натуральної філософії».

Хоча фундаментальна відкритість філософії може бути страшною для науки, оскільки вводить моральний вимір, що дозволяє метафізику та містицизм, у кінцевому підсумку саме філософія породила науку й репрезентує первісний

чистий дослідницький інтерес, який може бути вирішальним для прогресу у вивченні феномену ✨ нейтрино.

## РОЗДІЛ 7.1.

# Знехтувано філософією

Філософ на  Online Philosophy Club, користувач  Hereandnow, автор «*Про Абсурдну Гегемонію Науки*», що включає дебати про сцієнтизм із відомим професором філософії Деніелом К. Деннетом, опубліковані на  GMODebate.org, колись стверджував таке у відповідь на критичний аналіз концепції нейтрино автором:



*«Тільки дурень не вірить у науку.»*

...

*«Як я вже говорив, це питання має бути доручене тим, хто володіє технічними знаннями.»*

...

*«Я не думаю, що робота філософії — досліджувати твердження науки.»*

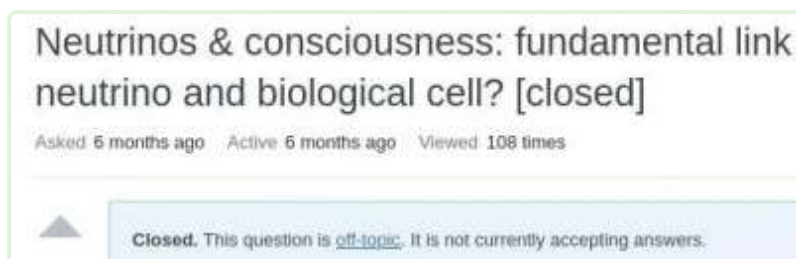
...

*«Я вважаю, що Фуко мав багато що сказати з цього приводу. І неявно — Кун. Але сама наука неспростовна.»*

Філософія закривала очі на концепцію нейтрино та інші фундаментальні аспекти науки (наприклад, догму

віртуальних ✨ фотонів).

У 2020 році автора «забанили» на philosophy.stackexchange.com за питання про потенційний зв'язок між нейтрино та свідомістю.



Забанений за питання про нейтрино

Автор цієї статті стверджує, що саме філософія ПОВИННА досліджувати твердження науки.

Це філософія відповідає за дослідження основ мислення в будь-якому контексті, включаючи науку. Не існує зон, «закритих для філософії».

Наука не має підстав припускати, що природа її фактів відрізняється від звичайних істин, незважаючи на її прагнення до високої фактичної якості. Саме це прагнення філософськи сумнівне, як і будь-яка інша претензія на істину.

Те, що наука називає «істиною», є лише спостереженням *повторюваності*. Саме в цьому контексті наука має намір робити якісне твердження щодо природи фактів, і цілком очевидно, що немає теорії для обґрунтування ідеї, що лише те, що повторюється, є *значущим*.

Отже, на перший погляд, наука фундаментально недостатня. Віра в те, що наукові факти є «істиною», догматична за своєю

природою та має лише утилітарну цінність (напр. «передбачувана сила та успіх») як основу для обґрунтування.

Тому дозволяти науці розвиватися без моральних засад є безвідповідальним (невиправданим). На думку автора, це означає фундаментальну необхідність запровадження філософії та моралі в основну практику науки або повернення до «Природної Філософії».

Користувач  Nereandnow продовжив:

*Здатність нейтрино змінювати свій гравітаційний вплив ізсередини може бути переломним моментом для науки, що вимагатиме від філософії створити новий метод для подальшого прогресу.*

Якщо ви говорите про філософію науки — специфічну галузь дослідження, яку важко відрізнити від спекулятивної науки — тоді звичайно. Але це не стосувалося б етики. Це був би пошук нових парадигм у науці.

Що, якщо здатність нейтрино змінювати свій гравітаційний вплив у світі повинна міститися в самому нейтрино? Що, якщо ця здатність обов'язково має якісну природу?

Альберт Ейнштейн колись стверджував:

«Можливо... ми мусимо також принципово відмовитися від простор-часового континууму,» писав він. «Не важко уявити, що людська кмітливість колись знайде [нові філософські] методи, які дадуть можливість пройти цим шляхом. Однак зараз така програма виглядає як спроба дихати у порожнечі.»

Новий метод за межами наукового методу для прогресу. Це було б завданням для філософії.

«Якщо сприймати все за номіналом, що є великим застереженням..., то нам явно потрібна нова фізика,» каже космолог Санні Ваньйоцці з Університету Тренто в Італії, автор статті.

---

**(2024) Невідповідність маси нейтрино може похитнути основи космології**

Джерело: [Science News](#)



# CosmicPhilosophy.org

<https://ua.cosmicphilosophy.org/>

*Надруковано 22 листопада 2025 р.*

Наші інші проекти:

- ▶ [GMODebate.org](https://gmodebate.org/): Проект, що досліджує філософські основи евгеніки, сциєнтизму, руху «емансипації науки від філософії», антинаукового нарративу та сучасних форм наукової інквізиції.